

Barna T. Attila versei

A versek a szerző „FÉLÁRBOCON” című kötetéből
származnak. (*Hungarovox, Bp. 2003.*)

ŐSZ NAGYMAROSON

Mile Zsigmond Zsoltnak

A hegyek mögül elindult az ősz
pompás, hatalmas büszke serege
aranyos fényben remeg lent a táj,
piros és sárga zászlók tengere,

a völgy felett finom zászló lebeg,
áttetsző és kék, mint a sejtelem,
a hegy homlokán korona a vár,
sikolt a fény, és meghal a vízen,

a hulló levél mosolyogva int,
fegyvertelenül állnak már a fák,
felragyognak a csend gyümölcsei,
harc nélkül a nyár megadja magát.

FÁK

Rongyos zarándokok hajlonganak
az ég felé emelve karjukat
őrült imájuk zúg zúg monoton
zápor-korbácsuk csattog hátukon

TANKOK

Összevert
véres arc
ez a kert,
felhők csörömpölnek, vonuló tankok,
hallod
üvölteni a szélben a lombot?
Elég, elég, elég!

A nyár már mindent bevallott.

FÉLÁRBOCON

Zebegény, trianoni országzászló

Csak a csend, csak az alkonyat,
s a fellegek,
mint vert sereg,
csak a földön-égen
pirosló szégyen,
a hegyek
mozdulatlanul emelkedő hullámai,
csak a lobogás,
a szélnek feszülő dac,
itt, a fülem mellett ez a suhogás,
őrült selyemsuttogás,
örök tiltakozás,
felzúgnak rá körben a hegyek –
de csak a szél,
a szél legyinti meg hideg kezével arcomat,
nagy szárnycsapásokkal lehull az éjszaka,
s félárbocon verdes tovább a lélek.

Áprilisi szilánkok 2002

A „mérleg nyelve”

Morgott a kutya: pórása rövid
- hogy letépje, nem jutott eszébe -.
Most hosszúra engedték neki,
elért vele a – szavazófülkébe.

HAJÓNAPLÓMBÓL

Aggodalomra semmi ok barátaim
nem süllyedhetünk
a patkányok
még nem hagyták el
a hajót